

Werk van Tabitha Sluis.

Regionaal

xpositie

Calerie Pouloueff, Turfpoortstraat 36a, Naarden-Vesting, t/m 6 september.

Kunst met 'n randje

Waar kunstenaars van de oude garde nog wel eens verstrikt kunnen raken in hun artistieke overpeinzingen, is de nieuwe generatie juist zeer helder in het verklaren van hun kunst. De vier jonge exposanten bij galerie Pouloueff zijn daarmee een welkome verfrissing. De nieuwbakken kunstenaars vertellen vol passie waar hun werk voor staat en gaan er graag het gesprek over aan. Daarmee geven ze de toeschouwer een duidelijke lijn, zonder daarbij de ruimte voor interpretatie te verliezen. Tabitha Sluis, bijvoorbeeld, schildert voornamelijk kinderportretten. Door de kinderen zelf met lichte, vluchtige streken neer te zetten, nadert ze de kinderlijke tederheid. Door echter de accessoires van de kinderen met een grover materiaal op het doek te plakken, voegt Sluis een speelse dimensie toe

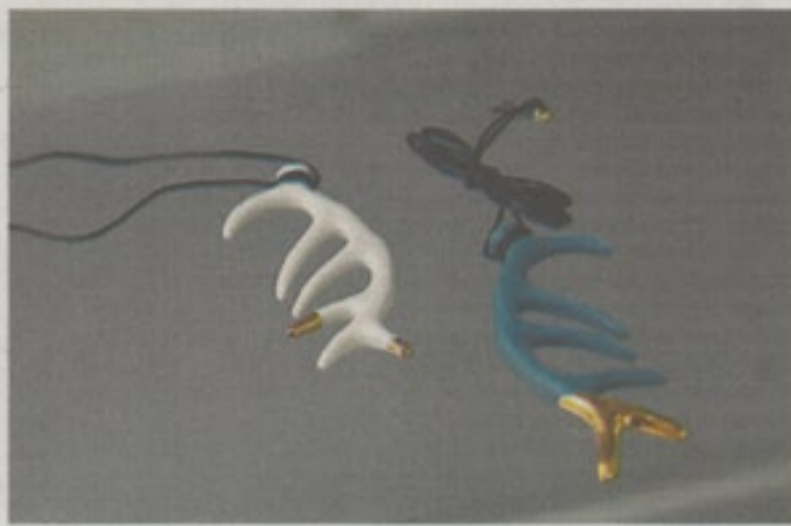
aan haar werk. Een schitterende tiara, grote zonnebril of zwierige jurk geeft ons een kijkje in de fantasiewereld waar kinderen zich zo makkelijk verliezen. Extra aandacht gaat tijdens de tentoonstelling uit naar Jaap Kamsma. Hij won met zijn dieren-

schilderijen het Dooyewaard Stipendium 2014-2015 en mocht een jaar lang in een atelier in Blaricum verblijven. Het was even andere koek dan Amsterdam, de stad waar Kamsma vandaan komt. In Blaricum moest hij zelfstandig te werk gaan. Dat vergt een hoop zelfdiscipline - iets waar Kamsma ook achter kwam. „Voorheen heb ik altijd veel feedback gehad van anderen. Nu is er niemand in de buurt en moet het allemaal uit mezelf komen.“ Een grote verandering voor Kamsma, die al vanaf zijn achtste dieren schildert. „Toen ik net een paar maanden in Blaricum woonde, heb ik een paar wolven in dierentuin Artis geschilderd. Ik voelde me

best geïsoleerd in mijn nieuwe woning en had behoefte aan wat interactie. Wolven hebben die speciale interactie met elkaar. Dus schilderde ik ze.“ Ook Marthe van de Grift vindt haar inspiratie buitenshuis. „Ik houd ervan om naar Ikea te gaan. Ze verkopen zulke onpersoonlijke dingen waar we elke dag een interactie mee aan gaan. Dat is zo'n gewoonte geworden, dat we het niet meer door hebben. In mijn werk probeer ik een afstand te creëren tot de functie en het object enkel als vorm te aanschouwen.“ Het voorwerp als zodanig neerleggen, durft ze echter niet. Dat statement is al door Marcel Duchamp gemaakt, meent Van de Grift. „Elk

ding dat je op zichzelf neerzet is dan weer een urinoir. Wel heb ik een hoop kauwgompjes op een sokkel gelegd. Daarnaast, ook op een sokkel, liggen de verpakkingen waar die kauwgompjes in zaten. Zo stel ik ze gelijk: het is niet meer inhoud en verpakking, maar enkel vorm. Het is vergelijkbaar met wanneer je een woord blijft herhalen: als je 'tosti' heel vaak zegt, richt je je uiteindelijk niet meer op wat het is, maar hoor je enkel de klank nog. Je hoort alleen dat wat het echt is, in plaats van dat waar het voor staat. Zo is het met mijn kunst ook.“ Iemand die eveneens een breuk met de functie van een voorwerp wil zien, is Rosa Marijn Oostveen. Voor haar is vooral de schoonheid, en minder de gebruiksvriendelijkheid, van een kunstwerk van belang. „De stelling dat een kunstwerk niet 'mooi' of 'lelijk' genoemd kan worden, vind ik onzin. Juist van schoonheid word ik intens gelukkig. Dan is het toch heel belangrijk om iets gewoon mooi te kunnen vinden?“ Schoonheid moet echter wel een rauw randje hebben, meent Oostveen. Zij bracht daarom vlekken aan op haar beeldjes van wit porselein. „Met die imperfecties maak je het werk realistischer, want het leven is niet alleen maar mooi.“ En dat klopt. Maar het is wel net iets mooier als je bij Pouloueff bent binnengestapt.

De kunstenaars bij Pouloueff gaan graag het gesprek aan

Werk van Rosa Marijn Oostveen.

Esther Villerius